

haftige Tro paa Faguddannelsens Overlegenhed og endelige Sejr var ikke bleven gjort tilskamme. Under de sidste Aars stærke Optagethed af allehaande aandelige Spørgsmaal havde Menigheden hverken haft tilstrækkelig Sans eller Lejlighed til med nogen Energi at opretholde den „Forbrugsforening“, som Væver Hansen i sin Tid havde grundlagt til Styrkelse af Menigmands Selvstændighed, og Villings lille Butik var derfor atter bleven det sædvanlige Samlingssted, der fra Morgenstunden stod fuldt af købslaaende Folk, og hvor de Vejlby Bønder mindst en Gang og Dagen søgte hen for at fordrive en ledig Time med Bysnak og Tobak.

Af Emanuels Familje var kun Fru Betty og hans Broder Gaderofficeren tilstede, den sidste civil. Den gamle Etatsraad havde ikke vovet at udsætte sig for Rejsens Besværligheder. Han var meget svag og nedbøjet, og man ventede ikke, at han levede Vinteren over.

Det var Emanuels eget Ønske, som man opfyldte ved at stede ham til Hvile paa Skibberup Kirkegaard omkring den ensomme Næsse-Kirke. Han havde saa ofte talt om sin Kærlighed til dette øde, forladte Sted med den frie Udsigt over Fjorden, — talt om, hvor dejligt det maatte være engang at sove der ved „Guttens“ Side, omgivet af den dybe, højtidsfulde Stilhed, som kun Bølgebruset og Maageskrigene gennembrød. Endnu under sin Sygdom havde han bestandig fantaseret om den gamle Kirke, hvortil saa mange af hans Livs lykkeligste Minder knyttede sig. I sine lyse Øjeblikke havde han fortalt Sygeplejersken om sin Bryllupsdag, om det lange, pyntede Brudetog, om Bispen, der modtog det ved Indgangen i fuldt Ornat, og om den natlige Hjemfart, da Præstebjerget pludselig løftede sig op paa luende Søjler. Ogsaa om Vejlby Præstegaard havde han altid gerne villet fortælle, men Sygeplejersken havde i Almindelighed maattet standse ham, fordi Minderne angreb ham for stærkt. Han kunde ofte falde i krampagtig Hulken eller synke hen i en dyb, stum Fortvivelse over sin forspildte Lykke, og han havde tilsidst næsten ingen anden Tanke, intet andet Ønske, ingen anden Begæring haft end at faa sin Hustru og sine Børn at se. Da man ved Dødens Nærmelse